нарѣчие.

Амо ~~нар.~~ въ старый и новый церковный языкъ: амо, [illegible], дето Микл. Въ тази форма срѣща ся и въ живый изговоръ нарѣдко и то само въ сѣверозападнитѣ краища: тамо и амо — тукъ и тамъ ~~тамо на самъ на татъкъ~~. Бараката ~~се~~ звия се (~~барачата, рѣчката~~) тамо и амо — рѣчката извива на самъ и на (татъкъ); ~~отъ новитѣ~~ съ това значение не се употрѣбява и отъ сърбитѣ. Отъ новитѣ наши писатели употрѣбено е: Воевода близо приближи амо, искаше да принесе утѣха, нека притрѣба лѣчидата амо! Всуе ся трудѣше [illegible] утѣха. Стр. 136. Доверно ~~то~~ обяснявахъ ~~тож~~ такъвъ тѣ рус. сюда, тука, или сѣмо, или само (~~сѣмо~~), като ~~нар.~~ [illegible] но въ такъвъ случай или обяснението ~~не е точно~~ е неспоучливо ~~или е криво~~ или употрѣблението ~~не е~~ е ~~[illegible]~~ криво, и само за стиха ли е единствено употрѣбено, смисълътъ показва, ~~като да~~ думата е употрѣбена ~~[illegible]~~ вмѣсто гръцката ἄγε — хайде. нар.-изговор. Употрѣблението на сложнитѣ отъ амо думи е по-обширно: овамо, овамо, онамо, самѣ (сѣмо) тамо, тамо, самъ тамъ. 2) с. в. [illegible]

к. 42, 2 (III)
инв. № 1054